

[Ole Espersen.]

og politi beskæftiger sig med, er småsager, at de snarere skulle tage sig af de forhold, vi taler om her i dag. Men det er uberettiget og farligt at nære en sådan mistillid mod domstole og politi, som kun følger den lovgivning, der allerede eksisterer. Det er vores opgave at lave lovgivningen om, således at kræfterne koncentrerer andre steder.

Det afsnit, vi har i vores straffelov om økonomiske lovovertrædelser, er stort set ikke ændret siden 1931. I al den tid har forretningslivets mere ubehagelige sider udviklet sig voldsomt. Lovgivningsmagten kan anklages for at have været for passiv. I indledningen til den oprindelige Grellrapport står der:

„Det er folketingets og myndighedernes enfold, der giver bagmændene mulighed for at virke.“

Det er nok ikke helt rigtigt blot at tale om enfold. Jeg tror snarere, der er tale om en vis overdreven forsigtighed fra folketingets side. En forstælig forsigtighed, men denne forsigtighed er blevet så groft misbrugt af visse typer af spekulanter, at vi nu må sætte handling i stedet for denne forsigtighed.

Handling er efter vores opfattelse vedtagelse af en generel bagmandsbestemmelse. Handling er at tildele bagmandspolitiet de bedst mulige arbejdsvilkår og at gennemføre ændringer af en række specialbestemmelser i lovgivningen, som til dels allerede er vedtaget. Men selv et nok så dygtigt politi og selv et nok så dygtigt bagmandspoliti kan ikke arbejde grundigt og effektivt, hvis dets lovgrundlag er for tyndt, hvis dets lovgrundlag ikke er effektivt nok. Dette lovgrundlag har vi i dag mulighed for at give politiet, at give domstolene i vort retsvæsen ved at vedtage en generel straffebestemmelse.

Nathalie Lind (V):

Tre gange har forslag til bekæmpelse af skadelig økonomisk kriminalitet været forelagt folketinget. I foråret sidste år gennemførte vi en række regler, der skulle forhindre, at folk bl. a. blev udnyttet i forbindelse med, at de gav tilsagn om at ville rykke for optagelse af lån i deres ejendom, men det er først nu, vi skal tage stilling til de helt afgørende bestemmelser om udvidelse af straf-

feloven og specielt til, om vi skal have det, man kalder en generel bestemmelse i straffeloven og en almindelig ugyldighedsklausul i aftaleloven.

Ved den sidste behandling af dette forslag — førstebehandlingen den 27. februar i år — udtalte justitsministeren som sædvanligt nogle kloge ord — jeg citerer fra Folketings-tidende 1974-75, 2. samling, sp. 593. Ministeren henviste til, at da vi havde den første debat om disse spørgsmål her i tinget i maj 1973, hvor ministeren var ordfører for socialdemokratiet, havde han to synspunkter at føre frem. For det første skulle vi lave regler, der var så klare og enkle som overhovedet gørligt. For det andet burde man, hvis det var muligt, finde frem til en eller anden bredere bestemmelse. Og så fjøede ministeren til her i februar 1975:

„Jeg vil gerne efter min bedste overbevisning sige, at det, der ligger i dette forslag“ — det er altså det, vi behandler i dag — „er et sagligt, hæderligt forsøg på at nå frem til en sådan løsning.“

Jeg er glad for ministerens vurdering af forslaget, som jo er enslydende med det, jeg fremsatte første gang i april 1974, men er lidt bedrøvet over, at ministeren ikke i dag har denne opfattelse, men nu accepterer en generel straffebestemmelse. Mest alvorligt finder jeg dog det er, at der ikke i folketinget er et stort flertal, der kan slutte op om ministerens vurdering fra februar måned i år.

For at der ingen misforståelse skal være, vedgår jeg åbent, at også mit udgangspunkt i denne sag var, at vi positivt burde overveje, om vi kunne finde frem til en bredere bestemmelse i straffeloven, der kunne stoppe de huller, der gør den økonomiske kriminalitet mulig. Vi fik nedsat et politikerudvalg, der skulle følge arbejdet i straffelovrådet, vi fik deres redegørelse af 14. januar 1974, og her fik vi en så fast afvisning af muligheden for at gennemføre en generel straffebestemmelse, at i hvert fald mit parti og jeg blev overbevist om, at det ville være uforsvarligt. Hvis vi vil fastholde hovedprincippet i et retssamfund om, at enhver borger må have krav på at vide, hvor grænsen for det strafbares område ligger, så kan man ikke gå videre end det, man har gjort med dette lovforslag.

Jeg vil gerne have lov her at citere rede-